

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 237.961 van 20 april 2017
in de zaak A. 216.176/XIV-36.509**

In zake : Serguei KOVALSKI
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Lindsay Verboven
kantoor houdend te 2260 Westerlo
Olenseweg 375
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te 1000 Brussel
Verenigingstraat 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 17 juni 2015, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Justitie van 14 april 2015 waarbij de uitlevering van verzoeker aan de regering van Oekraïne wordt toegestaan.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een laatste memorie met verzoek tot voortzetting van de rechtspleging ingediend en verzoeker heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 23 november 2016.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lindsay Verboven, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Bernard Derveaux, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Met een brief van 29 mei 2013 vragen de Oekraïense gerechtelijke autoriteiten de uitlevering van verzoeker, van Oekraïense nationaliteit, wegens op 6 augustus 2008 gepleegde feiten die naar Oekraïens recht omschreven zijn als “illegale verwerving, stockering en vervoer van drugs zonder de intentie deze te verkopen”.

Het uitleveringsverzoek wordt op 14 november 2014 betekend aan verzoeker. Deze verklaart op 19 november 2014 niet in te stemmen met zijn onmiddellijke uitlevering.

De kamer van inbeschuldigingstelling van het hof van beroep te Antwerpen geeft op 12 januari 2015 een gunstig advies voor de uitlevering van verzoeker aan Oekraïne.

Op 14 april 2015 staat de minister van Justitie de uitlevering van verzoeker aan de regering van Oekraïne toe wegens de feiten op grond waarvan de uitlevering is gevraagd. Dit is de bestreden beslissing.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

Verzoeker voert in een eerste middelonderdeel aan dat volgens de bestreden beslissing de verjaring van de straf niet zou zijn bereikt naar Belgisch en naar Oekraïens recht. Het is voor verzoeker onduidelijk waarop de verwerende partij deze conclusie baseert. Bij het verzoek tot uitlevering wordt enkel informatie verstrekt over het verstrijken van de verjaringstermijn van de strafrechtelijke aansprakelijkheid van de gezochte persoon. Daaruit blijkt enkel dat volgens artikel 49, deel 1, paragraaf 3, van het Strafwetboek van Oekraïne de strafrechtelijke aansprakelijkheid verjaart wanneer vijf jaar zijn verstreken tussen de datum van de feiten en de datum waarop het vonnis definitief is geworden. Over de verjaring van de strafuitvoering is nergens sprake. Volgens verzoeker kan de verwerende partij niet besluiten dat de straf niet zou zijn verjaard.

Verzoeker voert in een tweede middelonderdeel aan dat het uitleveringsverzoek uitgaat van de rechtbank van het arrondissement Kievski van

Simferopol en gebaseerd is op uitspraken van de rechtbank aldaar. Simferopol is in feite de hoofdstad van de Autonome Republiek Krim. Al erkent België de onafhankelijkheid van deze laatste niet, in de praktijk is de Krim onafhankelijk geworden van Oekraïne en gaat het om een Russische republiek. De Russische wetgeving en munt zijn er ingevoerd. Verzoeker acht het uitleveringsverzoek niet meer geldig omdat het uitgaat van een overheid die in feite geen enkel gezag meer heeft over het gebied waarnaar verzoeker zou worden uitgeleverd.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt wat betreft het eerste middelonderdeel toe dat de verjaring van de strafvordering is bereikt naar Belgisch recht. Artikel 92 van het Strafwetboek bepaalt dat “correctionele straffen verjaren door verloop van vijf jaren [...]”. Het vonnis waarmee verzoeker werd veroordeeld is definitief geworden op 12 november 2008 zodat de verjaringstermijn alleszins is bereikt naar Belgisch recht. Zelfs indien de verjaring werd geschorst ingevolge het oorspronkelijke probatie-uitstel en bijgevolg begon te lopen op 31 augustus 2009, eindigde de verjaringstermijn naar Belgisch recht op 1 september 2015 [lees: 2014]. De betekening aan verzoeker van het uitleveringsverzoek met stukken gebeurde op 14 november 2014 en bijgevolg te laat. Verzoeker besluit dat de argumentatie in de bestreden beslissing dat “de verjaring van de straf naar Belgisch noch naar Oekraïens recht zou zijn bereikt” niet correct is, dat de verwerende partij minstens de rechtsregels moest vermelden waarop zij zich steunde om tot haar conclusie te komen, dat ook maar enige motivering ontbreekt en dat bijgevolg de materiële motiveringsplicht is geschonden.

6. In zijn laatste memorie herhaalt verzoeker in essentie het eerste middelonderdeel. Dat hij over de verjaring van de straf geen conclusie heeft ingediend bij de kamer van inbeschuldigingstelling of geen opmerkingen ter kennis van de verwerende partij heeft gebracht, betekent niet dat verzoeker de argumentatie dienaangaande zou hebben aanvaard. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid of de motivering de verjaring van de strafrechtelijke aansprakelijkheid dan wel van de strafuitvoering betreft. De verwerende partij

geeft voor het eerst in de memorie van antwoord toelichting over de verjaring van de straf naar Belgisch recht en zij blijft tot op heden in gebreke om ook maar enige toelichting te geven over de verjaring van de straf in Oekraïne.

Beoordeling

Eerste middelonderdeel

7. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze.

Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

In het advies van de kamer van inbeschuldigingstelling van 12 januari 2015 wordt, na advies in dezelfde zin van de procureur-generaal, overwogen dat “de uitvoering van de straf [...] noch naar Oekraïens recht noch naar Belgisch recht [is] verjaard” en in de bestreden beslissing wordt overwogen dat “de verjaring van de straf naar Belgisch, noch naar Oekraïens recht is bereikt”. Door deze uitleveringsvoorwaarden te vermelden en aan te geven dat eraan is voldaan, zijn de voorwaarden van de formelemotiveringsplicht vervuld. Verzoeker maakt niet duidelijk waarom deze motivering hem niet zou toelaten te begrijpen op welke gronden de bestreden beslissing wat die voorwaarden betreft is gesteund en

hoe hem de mogelijkheid zou zijn ontnomen met kennis van zaken te oordelen of het zinvol is de beslissing aan te vechten met de rechtsmiddelen waarover hij beschikt. Vermits verzoeker noch voor de kamer van inbeschuldigingstelling noch in zijn brief aan de verwerende partij van 22 januari 2015 enig verweer heeft laten gelden met betrekking tot het al dan niet bereikt zijn van de verjaring van de straf, diende de verwerende partij er in de bestreden beslissing niet nader op in te gaan.

Het eerste middelonderdeel is in die mate ongegrond.

8. In de uiteenzetting van het eerste middelonderdeel in het verzoekschrift tot nietigverklaring stelt verzoeker verder enkel dat het onduidelijk is waarop de conclusie in de bestreden beslissing is gebaseerd dat de verjaring van de straf noch naar Belgisch noch naar Oekraïens recht zou zijn bereikt. Hij geeft echter niet aan dat die verjaring te dezen wel zou zijn bereikt, laat staan dat hij uiteenzet waarom ze zou zijn bereikt. Verzoeker zet voor het eerst in de memorie van wederantwoord met verwijzing naar artikel 92 van het Strafwetboek uiteen dat - en waarom - de verjaringstermijn van de straf volgens hem naar Belgisch recht zou zijn bereikt op 1 september 2015 [lees: 2014]. Hij voegt er eveneens voor het eerst in de memorie van wederantwoord aan toe dat op die wijze de materiële motiveringsplicht zou zijn geschonden. Verzoeker houdt echter niet voor en het blijkt ook niet dat hij deze kritiek niet in het verzoekschrift tot nietigverklaring kon laten gelden. Dergelijke uitbreiding van het middel in de memorie van wederantwoord is niet geoorloofd.

Het eerste middelonderdeel is in die mate niet-ontvankelijk.

Tweede middelonderdeel

9. In het auditorsverslag wordt het tweede middelonderdeel ongegrond bevonden, in essentie op grond van de volgende overwegingen:

Aangaande de geldigheid van het uitleveringsverzoek wordt in de bestreden beslissing verwezen naar verzoekers argumentatie in de brief van zijn raadsman van 22 januari 2015 dat het uitleveringsverzoek uitgaat van een gerechtelijke instantie in de Krim (Simferol), dat de Krim in maart 2014 eenzijdig tot een Russische republiek is uitgeroepen, dat Oekraïne de Krim blijft beschouwen als een onafhankelijke republiek die tot haar territorium behoort en dat de zaak door deze gewijzigde omstandigheden onder Russische rechtsmacht zou ressorteren. Hierna wordt overwogen dat de Krim geen volkenrechtelijk erkende identiteit is zodat het uitleveringsverzoek een verzoek van de Oekraïense republiek is en blijft, dat de louter *de facto* gewijzigde situatie van de Krim geen wijziging met zich meebrengt voor de uitlevering en dat verzoeker, net als alle andere personen die worden uitgeleverd aan Oekraïne, naar Kiev zal worden gebracht en verder onder Oekraïense rechtsmacht blijft ressorteren.

België heeft de Russische Krimrepubliek niet erkend en, zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, brengt de louter *de facto* gewijzigde situatie geen verandering mee voor wat betreft de uitlevering, zijnde een internationale rechtshandeling tussen twee soevereine staten, te dezen Oekraïne en België. De volkenrechtelijke benadering van de Krimsituatie heeft te dezen geen gevolg voor de geldigheid van het Oekraïense uitleveringsverzoek.

Verzoeker gaat bovendien uit van de verkeerde premisse dat hij zou worden uitgeleverd aan de Krim. Hij wordt naar Kiev gebracht en niet naar de Krim, enkel omdat het verzoek uitgaat van een rechterlijke instantie uit de Krim. Artikel 1 van de bestreden beslissing stelt ook dat de uitlevering van verzoeker aan de regering van Oekraïne wordt toegestaan.

10. Verzoeker betwist deze conclusies niet. Hij verzuimt immers in zijn laatste memorie nog te reageren op de bevindingen van het auditoraatsverslag wat betreft het tweede middelonderdeel.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het tweede middelonderdeel ongegrond.

B. Tweede en derde middel

Uiteenzetting van de middelen

11. Verzoeker werpt in een tweede middel de schending op van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM).

Verzoeker voert aan dat hij geen enkele rechtszekerheid heeft vermits het verzoek tot uitlevering uitgaat van instanties die zich bevinden in de Krim en die thans *de facto* onder Russisch gezag vallen. Hij vraagt zich af of Rusland zich zal houden aan een vonnis dat werd uitgesproken door een rechtbank die op dat ogenblik nog onder Oekraïens gezag stond en of Oekraïne zich zal houden aan een vonnis uit een gebied dat thans onder Russisch gezag staat. Er bestaat een reële kans dat verzoeker zal worden blootgesteld aan flagrante rechtsweigering. Een eerlijk proces in Oekraïne is nagenoeg onmogelijk zodat de uitlevering naar Oekraïne een flagrante schending vormt van artikel 6 van het EVRM.

Er bestaat wel degelijk een zeer ernstig risico dat verzoeker zal worden blootgesteld aan onmenselijke of ontorende behandeling en zelfs foltering. Verzoeker verwijst naar de onveilige toestand door het militaire conflict in Oekraïne. Los daarvan is Oekraïne een zeer corrupt land met een schrijnende en mensonwaardige situatie in de gevangenissen. De Raad van Europa heeft vastgesteld dat de gevangenissen er worden beheerd op basis van een systeem van intimidatie en geweld. Andere organisaties zoals Amnesty International en de Verenigde naties hebben dergelijke schendingen ook al aangehaald. Vermits niet

duidelijk is in welke strafinrichting verzoeker zijn straf zal moeten ondergaan, is het onmogelijk de toestand waarin hij terecht zal komen nader toe te lichten. De kans is reëel dat verzoeker terecht komt in een inrichting die werd onderzocht door de Raad van Europa. Recent is een nieuw bewijs gemeld van gefolterde en zelfs gedode gevangenen. Daarenboven is verzoeker afkomstig uit de Krim, spreekt hij Russisch en is hij pro-Russisch ingesteld. Hij stelt door zijn afkomst nog een groter risico te lopen op mishandeling en foltering in de Oekraïense gevangenissen.

Verzoeker vervolgt dat zijn vriendin met hun twee kinderen in Nederland woont en dat zij hem regelmatig bezoeken in de gevangenis te Turnhout. Bij uitlevering aan Oekraïne is dat niet meer mogelijk. Verder woont verzoekers ganse familie in de Krim. Verzoeker acht contact en bezoek niet mogelijk vermits men niet zomaar van de Krim naar Oekraïne en terug kan reizen. Daarom vormt de uitlevering aan Oekraïne volgens verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM.

12. Verzoeker werpt in een derde middel de schending op van artikel 2*bis* van de uitleveringswet van 15 maart 1874 (hierna: de uitleveringswet).

Verzoeker voert aan dat, gelet op het voorgaande, wel degelijk sprake is van een ernstig risico om te worden blootgesteld aan onmenselijke en ontorende behandeling en zelfs foltering in de zin van artikel 2*bis* van de uitleveringswet.

13. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het tweede en het derde middel.

14. In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker enkel, betreffende het tweede en het derde middel samen, dat hij in beide situaties, zowel in de Krim als in Oekraïne, met een onzekere toestand zal worden geconfronteerd en gevaar zal lopen op behandelingen in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Beoordeling

15. In het auditorsverslag worden het tweede en het derde middel ongegrond bevonden, in essentie op grond van de volgende overwegingen:

Wat betreft de vermeende schending van artikel 6 van het EVRM, vertrekt verzoeker opnieuw van de verkeerde premisse dat hij aan de Krim zal worden uitgeleverd, terwijl de uitlevering gebeurt aan de regering van de verzoekende staat, Oekraïne.

Het EHRM legt de lat hoog door een “flagrante” schending van artikel 6 van het EVRM te eisen die niet kan worden geredigeerd door een adequaat verhaal of rechtsmiddel in de zin van artikel 6 van het EVRM. De eenvoudige bewering dat een eerlijk proces in Oekraïne nagenoeg onmogelijk is, volstaat niet om een flagrante schending aan te tonen van artikel 6 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM (zie EHRM 27 februari 2014, Zarayev/België). Verzoeker ontkracht aldus niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat er geen aanwijzingen zijn voor ernstige risico's om, na uitlevering, te worden onderworpen aan flagrante rechtsweigering in de verzoekende staat. Met zijn beweringen toont verzoeker geen schending aan van artikel 6 van het EVRM.

Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, betrof het militaire conflict slechts een klein deel van Oost-Oekraïne zodat verzoeker niet (meer) het risico loopt terecht te komen in een gebied waar een militair conflict heerst. De uitlevering naar Oekraïne kan een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM opleveren bij ernstige en bewezen motieven om aan te nemen dat de betrokkene een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met deze verdragsbepaling. Bij het onderzoek hiernaar moet rekening worden gehouden met de algemene toestand in het land van bestemming en met de omstandigheden eigen aan het geval van de betrokkene. Wat betreft de algemene situatie in een land, wordt vaak belang gehecht aan informatie in recente verslagen van onafhankelijke internationale organisaties

zoals Amnesty International en van overheidsbronnen. In arresten van het EHRM wordt ook geoordeeld dat de eventualiteit van slechte behandeling wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM en dat, wanneer de beschikbare bronnen een algemene situatie beschrijven, de specifieke elementen van degene die wordt uitgeleverd in elk geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen.

Te dezen legt verzoeker een aantal artikelen voor. Een loutere verwijzing naar niet nader gespecificeerde rapporten die in brede zin verwijzen naar mensenrechtenschendingen in Oekraïne is onvoldoende om ten aanzien van de betrokkene en diens concrete situatie voldoende reden te geven voor het bestaan van een ernstig risico op een schending van artikel 3 van het EVRM. Daaruit blijkt bijgevolg niet dat verzoeker een risico op foltering of onmenselijke behandeling loopt in een Oekraïense gevangenis en dat de bestreden beslissing op dat vlak onredelijk is.

Waar verzoeker thans wijst op zijn pro-Russische ingesteldheid en het daaruit volgende risico op mensonterende behandeling of foltering, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het uitleveringsverzoek - dat enkel een misdrijf van gemeen recht betreft - zou zijn ingegeven om verzoeker wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit of politieke gezindheid te vervolgen of te straffen, noch dat zijn positie om een van deze redenen ongunstig dreigt te worden beïnvloed. Verzoeker onderneemt zelfs geen poging de onredelijkheid van dit motief aan te tonen. Hij maakt geen schending aannemelijk van artikel 3 van het EVRM of van artikel 2*bis* van de uitleveringswet.

Op het ogenblik van de bestreden beslissing leefde verzoeker reeds feitelijk gescheiden van zijn echtgenote en kinderen doordat zij in Nederland verbleven terwijl hijzelf reeds enige tijd in een Belgische gevangenis zat. Bij gebrek aan gezinsleven maakt hij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Bovendien toont verzoeker geen kennelijke wanverhouding aan

tussen de bestreden beslissing en de inbreuk op zijn gezinsleven, gelet op de eerder korte duur van zijn vrijheidsberoving.

16. Verzoeker betwist deze conclusies niet. Hij verzuimt immers in zijn laatste memorie nog te reageren op de bevindingen van het auditorsverslag wat betreft het tweede en het derde middel.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditorsverslag bijvallend, het tweede en het derde middel ongegrond.

C. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

17. Verzoekster werpt in een vierde middel de schending op van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat het risico op rechtsonzekerheid en onmenselijke of ontorende behandeling en zelfs foltering zeer groot is en geenszins in verhouding staat tot de feiten waarvoor hij werd veroordeeld. Hij werd veroordeeld voor het bezit van (amper) 6,4 gram cannabis en dit kan geenszins de zeer grote risico's op schending van de mensenrechten verantwoorden.

18. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel.

Beoordeling

19. In het auditorsverslag wordt het vierde middel ongegrond bevonden, in essentie op grond van de volgende overwegingen:

Uit de behandeling van het tweede en derde middel blijkt dat verzoeker geenszins een schending van de artikelen 3 en 6 van het EVRM aannemelijk maakt zodat de bestreden beslissing geenszins disproportioneel is. Bovendien doet de Raad van State enkel uitspraak over de wettigheid van de beslissing tot uitlevering en is hij niet bevoegd zich uit te spreken over de vervolging en bestraffing.

20. Verzoeker betwist deze conclusies niet. Hij verzuimt immers in zijn laatste memorie nog te reageren op de bevindingen van het auditoraatsverslag wat betreft het vierde middel.

De Raad van State ziet geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en bevindt aldus, de redenering van het auditoraatsverslag bijvallend, het vierde middel ongegrond.

D. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

21. Verzoeker werpt in een vijfde middel de schending op van artikel 10 van het Europees Verdrag betreffende uitlevering, opgemaakt te Parijs op 13 december 1957 (hierna: het verdrag van 13 december 1957).

Verzoeker voert aan dat, naar luid van de aangehaalde verdragsbepaling, de uitlevering niet wordt toegestaan indien volgens de wet van de verzoekende staat of van de aangezochte staat het recht tot strafvervolging of de straf is verjaard. Zoals uiteengezet in het eerste onderdeel van het eerste middel, blijkt nergens uit dat de strafuitvoering nog niet verjaard zou zijn en besluit de verwerende partij toch dat de verjaring van de straf noch naar Belgisch noch naar Oekraïens recht werd bereikt. Volgens verzoeker is bij het verzoek tot uitlevering enkel informatie verstrekt over het verstrijken van de verjaringstermijn van de strafrechtelijke aansprakelijkheid en is nergens sprake van de verjaring van de

strafuitvoering.

22. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel en verwijst hij ook naar het eerste middel.

23. In zijn laatste memorie voegt verzoeker toe dat de verjaring van de strafuitvoering alleszins naar Belgisch recht is bereikt vermits het vonnis waarmee hij werd veroordeeld definitief is geworden op 12 november 2008. Zelfs indien de verjaring werd geschorst door het oorspronkelijke probatie-uitstel en de verjaringstermijn bijgevolg op 31 augustus 2009 begon te lopen, werd de verjaring bereikt op 1 september 2014 en gebeurde de betekening van het uitleveringsverzoek aan verzoeker op 14 november 2014 dus te laat.

Beoordeling

24. Uit de behandeling van het eerste onderdeel van het eerste middel blijkt reeds dat niet enkel in de bestreden beslissing doch ook reeds in het advies van de kamer van inbeschuldigingstelling van 12 januari 2015, na advies in dezelfde zin van de procureur-generaal, wordt overwogen dat “de uitvoering van de straf [...] noch naar Oekraïens recht noch naar Belgisch recht [is] verjaard”.

Alvorens de bestreden beslissing werd genomen, heeft verzoeker dit nooit betwist, laat staat dat hij enig argument heeft aangevoerd om aan te tonen dat de verjaring van de straf wel zou zijn bereikt naar Oekraïens recht. Zoals bij de behandeling van het eerste middel is aangenomen, hoefde de verwerende partij er in de bestreden beslissing niet nader op in te gaan.

Ook voor het vijfde middel ontwikkelt verzoeker in het verzoekschrift tot nietigverklaring geen enkele kritiek om aan te tonen dat de verjaring van zijn straf zou zijn bereikt doch beperkt hij zich tot de algemene bewering dat nergens uit blijkt dat de strafuitvoering nog niet verjaard zou zijn. Met dergelijke algemene bewering maakt verzoeker geen schending aannemelijk

van artikel 10 van het verdrag van 13 december 1957.

Zoals bij de behandeling van het eerste onderdeel van het eerste middel is uiteengezet, toont verzoeker niet aan dat hij zijn in de memorie van wederantwoord dan wel in zijn laatste memorie gegeven argumentatie over het al dan niet bereikt zijn van de verjaring van de straf niet kon ontwikkelen in het verzoekschrift tot nietigverklaring.

Het vijfde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 200 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 700 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig april tweeduizend zeventien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques